

СПИРАНЕ НА ИЗПЪЛНЕНИЕТО ОТ СЪДА

НОРМАТИВНА УРЕДБА

чл. 157 от ДОПК

I. ОБЩ ПРИНЦИП

Общият принцип, съществуващ в процедурата по обжалване на ревизионните актове е, че обжалването им не спира тяхното изпълнение и този принцип е залегнал в разпоредбата на чл. 153, ал. 1 и чл. 157, ал. 1 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс.

II. КОГА СЕ ДОПУСКА СПИРАНЕ НА ИЗПЪЛНЕНИЕТО

Спиране на изпълнението се допуска при условие, че бъде предоставено имущество, годно да послужи като обезпечение на задълженията, които се обжалват, в размер на главницата и лихвите на задължението към датата на подаване на искането за спиране пред решаващия орган /Директор на Дирекция ОДОП или Административен съд/.

За да бъде постановено спиране от решаващия орган, пред него следва да бъдат представени доказателства за извършеното обезпечение.

Съгласно чл. 153, ал. 4 от ДОПК изпълнението на ревизионния акт задължително се спира от компетентния решаващ орган при представено обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа в размера на главницата и лихвата към датата на подаване на искането, т.е. решаващият орган действа при условията на обвързана компетентност.

В останалите случаи на друг вид предложено обезпечение решаващият орган действа при условията на оперативна самостоятелност и трябва да извърши преценка доколко предложеното обезпечение е подходящо, като в тези случаи задължава публичния изпълнител в определен срок да наложи обезпечителни мерки върху предложеното имущество, а спирането има действие от датата на налагане на обезпечителните мерки от публичния изпълнител.

СПИРАНЕ НА ИЗПЪЛНЕНИЕТО ОТ СЪДА

III. ФАЗИ ЗА ОБЖАЛВАНЕ НА РЕВИЗИОННИЯ АКТ

1. Обжалване на ревизионния акт по административен ред

Във фазата на **обжалване на ревизионния акт по административен ред**, спирането на изпълнението е предоставено в правомощията на Директора на Дирекция ОДОП, компетентен да разгледа жалбата срещу акта.

В разпоредбата на чл. 153, ал. 7 от ДОПК е регламентирано, че **отказът да се спре изпълнението**, постановен от решаващия орган по чл. 152, ал. 2 от ДОПК, какъвто е Директорът на Дирекция ОДОП, може да се обжалва пред административния съд, компетентен да разгледа жалбата по същество.

В чл. 153, ал. 7 от ДОПК е регламентирана процедурата относно правомощието на съда да разгледа жалба срещу отказа да се спре изпълнението от административния орган.

В този случай, съдебният контрол е втора и незадължителна фаза от производството по обжалване на решението с отказ за спиране. По правната си същност това е контрол за законосъобразност на издадения отказ за спиране, едновременно с това - и гаранция за спазването на основните начала, установени за данъчно-осигурителния процес и по-конкретно - принципите на законност, обективност, добросъвестност и еднакво прилагане на нормативната уредба.

Съдът преценява законосъобразността и обосноваването на отказа за спиране на изпълнението, като за целта проверява:

- дали актът е издаден от компетентен орган;
- дали актът е издаден в съответната форма;
- спазени ли са процесуалните разпоредби по издаването на акта;
- спазени ли са материално - правните разпоредби по издаването на акта.

В случай, че съдът уважи жалбата на ревизираното лице срещу отказа, съдът се произнася с определение, с което отменя решението за отказ и спира изпълнението на ревизионния акт.

Определението на съда за спиране на изпълнението не подлежи на последващо обжалване.

СПИРАНЕ НА ИЗПЪЛНЕНИЕТО ОТ СЪДА

2. Обжалване на ревизионен акт по съдебен ред

Във фазата на **обжалване на ревизионен акт по съдебен ред** спирането на изпълнението е предоставено в правомощията на съда, компетентен да разгледа жалбата срещу акта. В чл. 157 от ДОПК са регламентирани правилата относно спирането на изпълнението при наличие на подадена жалба, като спирането се постановява само за частта на ревизионния акт, който се обжалва пред съда.

Спирането от съда става въз основа на подадено искане от жалбоподателя с приложени доказателства за направеното обезпечение, или с доказателства във връзка с направеното предложение за обезпечение, когато не е наложено обезпечение. Обезпечението следва да е в размера на главницата и лихвите за обжалваната част към датата на подаване на искането.

При направено искане за спиране на изпълнението във фазата на съдебното обжалване на ревизионния акт, съдът прилага разпоредбите на чл. 153, ал. 3-5 от ДОПК при вземане на решението.

При съобразяване на разпоредбата на чл. 153, ал. 4 от ДОПК, съдът като решаващ орган спира изпълнението на ревизионния акт, ако предоставеното обезпечение е в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа, ако е в размера на главницата и лихвите към датата на подаване на искането, т.е. в законът е предвидено абсолютно основание за решаващия орган да постанови спирането.

В останалите случаи - при друг вид на предложеното обезпечение, съдът като решаващ орган действа при условията на оперативна самостоятелност и трябва да извърши преценка доколко представеното/предложеното обезпечение е достатъчно и подходящо да обезпечи вземането на държавата за данъци и задължителни осигурителни вноски в размерите на обжалвания ревизионен акт като главница и лихви.

В случай на уважаване на искането за спиране с предложение за обезпечение, съдът спира изпълнението и задължава публичния изпълнител в определен срок да наложи обезпечителни мерки върху предложеното имущество, а спирането има действие от датата на налагане на обезпечителните мерки от публичния изпълнител. По направеното искане за спиране, съдът се произнася с определение, което подлежи на обжалване пред ВАС.

[Обратно към съдържанието на наръчника.](#)